

دلنگ آداب زندگی ساز سینما رفتن

هارون یشایاییتهجرتکننده سینما

اگر خدای ناکرده، این اتفاق بیفتد مشابه مرگ موجودی زنده است که همه نشانه‌های جهانی حاکی از این است که چنین رویدادی باورنکردنی است و در سیممای همین ما هم پیش نخواهد آمد. گذشته به روایتی یک میلیون و ۲۵۰ هزار نفر از طریق سینما آنلاین فیلم‌های سینمایی را تماشا کرده‌اند، خوشحال هستم که از این طریق درآمدی هر چند ناچیز برای چند فیلم ایرانی حاصل شده که به ادامه ساخت فیلم‌های آینده کمک خواهد کرد اما اگر بخواهیم تنها دیدن این تعداد تماشاچی را ملاک و ارزشی بدانیم به نظر می‌رسد وجود این تعداد تماشاچی برای دیدن چند فیلم در یک ماه و حتی ۱۰ برابر آن هم اتفاق قابل توجهی نیست. توجه داشته باشیم که تعداد تماشاچیان یک فیلم حدوداً صد دقیقه‌ای در هر یک از کانال‌های تلویزیون در خانه‌های مردم بیش از چند میلیون نفر است. از این مقایسه می‌خواهم بگویم تماشا فیلم با هر امکانی و وسیله‌ای خارج از سالن سینما حرفی است و رفتن به سینما و دیدن فیلم در سالن سینماها حرف دیگری است...!

من سال‌هاست از حرفه خود در سینما بازنشسته شده‌ام ولی باور دارم که سینما رفتن با دوستان و خانواده یا به تنهایی آداب و مزایایی دارد زندگی‌ساز که دیدن فیلم در سالن سینما بخشی از آن است.

وقتی که تصمیم به سینما رفتن می‌گیریم معلوم است فاصله خانه تا محل سینما را پیاده یا سواره پیموده‌ایم و همین مسیر را برمی‌گردیم، در این رفت و آمد کسانی را دیده‌ایم آشنا یا غریبه، خیابان را با همه شلوغی گذر کرده‌ایم ساختمان‌ها و مغازه‌ها، خریداران و فروشنده‌ها را دیده‌ایم، سلام و احوالپرسی از دور و نزدیک با آدم‌هایی که هر چه باشند به قول «برشت» آدم، آدم است. به هر تدبیر به گیشه سینما مراجعه می‌کنیم یا بلیت از قبیل رزرو کرده‌ایم و به سالن انتظار سینما وارد می‌شویم، دوستانی یا کسانی را در سالن انتظار می‌بینیم حتی از غریبه‌ها درباره فیلم پرس‌وجو می‌کنیم و در نهایت از فرودیت خود فاصله می‌گیریم، فضای متفاوت در زندگی روزانه را تجربه می‌کنیم. گفتنی است که در و دیوار خانه و هر چه در آن است در تمام شبانه‌روز و گذر عمر با خانه‌نشین‌هاست و بیرون آمدن از خانه (البته بعد از پایان دوران کرونا) با همه گرفتاری‌های جاری انسان را از حصار خانه به میان مردم می‌آورد. به علاوه این روزها هر مجتمع سینمایی (پردیس‌ها) چند سالن نمایش فیلم – فروشگاه- رستوران- کتابفروشی و امکانات سرگرمی دیگری دارند که وجود آنها مشغولیاتی خوشایند برای نسل جوان و خانواده‌هاست. و پس از آن رفتن به سالن نمایش فیلم و نشستن بر صندلی‌ها و آغاز نمایش فیلم و توجه به اکران بزرگ روبه‌روی تماشاچیان کیفیت نمایش فیلم را جذاب‌تر می‌کند، پیداست که فیلمسازان ما هستند که با ساختن فیلم‌های مورد پسند با سلیقه‌های مختلف موجب تشویق مردم برای رفتن یا آمدن به سینما می‌شوند. از آغاز تاکنون تماشاچیان ما ثابت کرده‌اند که از فیلم‌های خوب در هر نوع آن استقبال می‌کنند.

دست آخر اینکه به خانواده‌ها و جوانان توصیه می‌کنم با وجود روزگار سخت و گرانی و همه چیز، سینما رفتن را فراموش نکنند. اگر خدای ناکرده، این اتفاق بیفتد مشابه مرگ موجودی زنده است که همه نشانه‌های جهانی حاکی از این است که چنین رویدادی باورنکردنی است و در سیمای همین ما هم پیش نخواهد آمد. گذشته به روایتی یک میلیون و ۲۵۰ هزار نفر از طریق سینما آنلاین فیلم‌های سینمایی را تماشا کرده‌اند، خوشحال هستم که از این طریق درآمدی هر چند ناچیز برای چند فیلم ایرانی حاصل شده که به ادامه ساخت فیلم‌های آینده کمک خواهد کرد اما اگر بخواهیم تنها دیدن این تعداد تماشاچی را ملاک و ارزشی بدانیم به نظر می‌رسد وجود این تعداد تماشاچی برای دیدن چند فیلم در یک ماه و حتی ۱۰ برابر آن هم اتفاق قابل توجهی نیست. توجه داشته باشیم که تعداد تماشاچیان یک فیلم حدوداً صد دقیقه‌ای در هر یک از کانال‌های تلویزیون در خانه‌های مردم بیش از چند میلیون نفر است. از این مقایسه می‌خواهم بگویم تماشا فیلم با هر امکانی و وسیله‌ای خارج از سالن سینما حرفی است و رفتن به سینما و دیدن فیلم در سالن سینماها حرف دیگری است...!

http://irannewspaper.ir

editorial@irannewspaper.ir

دو جشنواره مهم موسیقی در انتظار تعیین دبیر

نزدیک به هفت ماه تا آغاز سی‌وششمین جشنواره موسیقی فجر باقی است، بزرگ‌ترین جشنواره موسیقی کشورمان که شروع فعالیت آن به سال ۶۴ برمی‌گردد و بهانه و مناسبت آن، پاسداشت پیروزی انقلاب اسلامی در بهمن ماه ۵۷ بوده است؛ جشنواره‌ای با عنوان «سرد و آهنگ‌های انقلابی» که طی این سال‌ها تغییرات بسیاری در بخش‌های مختلف آن ایجاد شد و آرام آرام و با گذشت زمان شکل وسیع تری به خود گرفت تا به امروز که بیش از سه دهه از فعالیت آن می‌گذرد و با تدوین آیین نامه جشنواره موسیقی فجر

در سال ۹۷) این جشنواره پر حاشیه توانسته به‌صورت منسجم تریبه فعالیت خود ادامه بدهد و براساس ضوابطی که در آن قید شده پیش برود. جشنواره موسیقی فجر طی این سال‌ها از حضور و تجربه مدیران و دبیران بسیاری بهره برده و نگاه‌ها و سلاقی مختلف مسیری پر فراز و نشیب را برای آن رقم زده است و حالا که به ۴۰ سالگی خود نزدیک می‌شود این انتظار وجود دارد که از یخنگی و تجربه‌بیشتری برخوردار باشد و با برنامه‌ریزی‌های بهتری پیش برود بخصوص که بخش بین‌الملل هم در این جشنواره شرکت و فعالیت دارد و بایستی خیلی زودتر از

این‌ها مبهمانان و شرکت‌کنندگان این بخش معرفی و دعوت شوند اما متأسفانه تا به امروز حتی دبیر جشنواره موسیقی فجر انتخاب و معرفی نشده تا برنامه‌ریزی‌های لازم انجام بگیرد. شاهین فرهت آهنگساز و موزیسین شناخته شده ایران دبیری دو دوره قبلی را برعهده داشته است. جشنواره موسیقی نواحی هم حال و روزش بی‌شباهت با جشنواره موسیقی فجر نیست. جشنواره‌ای که معرف و شناسنامه موسیقی اصیل ایران است اما آن طور که باید و شاید مورد حمایت قرار نگرفته است

کامبیز نوروزی در گفت‌وگو با «ایران» از چالش‌های حقوقی ضبط و پخش آثار نمایشی می‌گوید

لزوم توجه هنرمندان تئاتر به مباحث حقوقی

جمعی از کارگردانان تئاتر به انتشار بدون اجازه آثارشان در «وی‌اودی» ها اعتراض دارند

محسن‌والحسنی خبرنگار

هفته گذشته جمعی از کارگردانان تئاتر با انتشار بیانیه‌ای نسبت به انتشار و پخش آثارشان بدون مجوز و اجازه آن‌ها در شبکه‌ها و پلتفرم‌های اینترنتی، با همان وی‌اودی‌ها اعتراض کردند و انتشار این فیلم‌تاترها باعث شد تا بعضی کارگردان‌هایی که به گفته خودشان اطلاعی از انتشار این آثار نداشتند متوجه مسأله شده‌وبه بحث حقوقی آن هم ورود کنند همین مسأله باعث شد تا چند کارگردان به صورت مشترک، با استخدام وکیل، پیگیر این مسأله شوند تا در نهایت مشخص شود که مشکل کاراز کجاست و چرا چنین اتفاقی رخ داده و این آثار منتشر شده بدون آنکه عایدی نصیب آن‌ها شود. ایسنا گزارش داده بود که حدود صد فیلم‌تاتر که مربوط به سال‌های گذشته می‌شوند و تقریباً بیشتر آن‌ها در گذشته توسط مرکز ته‌وون عرضه شده‌اند، از مدت‌ها قبل در یکی از سامانه‌های وی‌اودی به اشتراک گذاشته شده و به نظر می‌رسد این فیلم‌ها همان نسخه‌های دی‌وی‌دی تاترها بوده که حالا در این رسانه‌های اینترنتی منتشر شده و طبیعتاً برای تماشا آن‌ها مخاطب باید در سایتی عضو شود و یا مبلغی (چیزی حدود ده تا پانزده هزار تومان) هزینه بردارد که از این رقم، به گفته امضاکننده این بیانیه، چیزی عاید صاحبان اثر نمی‌شود. کامبیز نوروزی حقوقدان فرهنگی وگو با «ایران» به این نکته اشاره می‌کند که بروز چنین اختلافاتی، بر منشأ و دلیلی اصلی دارد که پس از هر چیزی به آن پرداخت. نوروزی این دلیل را عدم توجه به روابط حقوقی می‌داند و در گفت‌وگویی که در ادامه می‌خوانید به ذکر جزئیاتی از این مسائل حقوقی مغفول مانده می‌پردازد.

■ به‌نظر می‌رسد این گالیله‌ها و اعتراض‌ها از عدم به‌روز رسانی قراردادهای ناشت می‌گیرد و ضعف در این حوزه باعث شده تا پدیده‌هایی نوپا از قبیل وی‌اودی چنین مشکلاتی را هم با خود به‌همراه بیاورند...

برای ورود به این بحث باید دو مسأله را در نظر گرفت؛ یک مسأله اینکه به‌طور کلی در حوزه‌های فرهنگی از قبیل تئاتر، نشر، موسیقی، سینما و... توجهات و روابط حقوقی میان اهالی فرهنگ که در بخش‌های مختلف به تولید و پخش آثار فرهنگی مشغول هستند، بسیار کم است و دقت‌های حقوقی صورت نمی‌گیرد. با اینکه

گفت و گو با کامبیز نوروزی، حقوقدان درباره مشکلات حقوقی هنرمندان و اعتراضات به پخش فیلم تاترهای آنلاین از شبکه‌های VOD

■ دوشنبه ۱۲ خرداد ۱۳۹۹
■ سال بیست‌وششم
■ شماره ۷۳۶۰

راه ارتزاق وامرار معاش آنان از طریق همین نواها و سازها بوده گالیه‌مند از کم توجهی به این هنر و هنرمندان هستند و این انتظار وجود دارد که بودجه مشخصی برای این موسیقی تعریف شود.

اگر چه در چند سال اخیر این رویداد مهم به جایگاه پرهامیت خود رسیده است و مسئولان فرهنگی دولت دوازدهم نگاه ویژه‌ای به این موضوع داشته‌اند. دوره از برگزاری خود را تجربه کرده است. گونه‌ای از موسیقی که روایتگر نغمه‌ها و حضور سازهای مناطق مختلف ایران بوده و جزو جدانشدنی هویت فرهنگی و هنری ایران است. موسیقی‌ای که آیشخور انواع موسیقی در کشورمان است و هنرمندان این حوزه بخصوص پیشگوساتان موسیقی نواحی ایران که تنها

صرف می‌کند برای تمرین و اجرا و کار بسیار سخت و توانفرسایی انجام می‌دهد اما متأسفانه دوستان من برای کار خودشان، در وجه حقوقی اش آنچنان توجه و ارزشی قائل نیستند تا زمانی که به مشکلی برمی‌خورند. متأسفانه در میان هنرمندان شریف این کشور که بار سنگینی از فرهنگ عمومی کشور را به دوش می‌کنند این تفکر و توجه ضعیف است و برای چیزی که خلق می‌کنند دقت‌های حقوقی و مالی لازم را ندارند و به‌عقیده من این مسأله ناشی از توسعه نیافتگی فکری در بخش‌های مختلف است. یک اثر هنری، مثل تئاتر تا تمام دشواری‌ها و اهمیت‌اش و ذاتی که دارد، باید اتفاقاً بیشتر مورد مراقبت قرار بگیرند. در ایران همیشه پیکان اتهام متوجه دولت است که چرا کمک نمی‌کند حقوق مادی و معنوی صاحبان آثار محفوظ بماند، اما باید گفت این انتقاد اتفاقاً به دولت وارد نیست. وقتی خود هنرمندانی که صدها ساعت برای یک نمایش زحمت کشیده و خون دل خورده‌اند، هیچ مراقبتی از کارشان نمی‌کنند چرا باید از دولت توقع چنین حمایت و توجهی را داشت. این گالیه، گالیه یک حقوقدان است که بسیار به اهل هنر اذات دارد. می‌بینیم که دوستان تئاتر من در تمامی بخش‌های کار به لحاظ کیفی و سواست و دقت دارند اما در مباحث حقوقی چنین وسواسی وجود ندارد.

■ آیا می‌توان الگویی مشخص از شکل قراردادهایی که اصولاً مشمول زمان و تغییرات درمانی نشوند، در نظر گرفت؟

ببینید هر یک از این عواملی که از آن‌ها سخن گفتیم به‌ونه خود تعیین کننده این الگوهاست و این الگو چیزی است که هوش و حواس حقوقی طرفین قرارداد را می‌طلبد تا خلایي در قرارداد وجود نداشته باشد که بعدها به زحمت یکی از طرفین منجر شود. اصل‌های حقوقی نیز مستقیم است و در تمام حوزه‌ها مثل موسیقی، سینما، تئاتر، کتاب و... شبیه هم است و از یک قانون حقوقی تابعیت می‌شود. مثلاً در روابط حقوقی و مالی تولیدکنندگان و تهیه‌کنندگان و پخش‌کنندگان دو سه الگو وجود دارد. در سینما مثلاً درصدی از فروش پرداخت می‌شود. گاهی اوقات عدد مقطوع است. مثلاً در نشر درصدی از قیمت پشت جلد را به تعداد نیاز منتشر شده می‌گیرد حال اینکه همه این تعداد فروش می‌رود یا خیر، به صاحب اثر ربطی ندارد.

برنامه «کیو آر اسکر» را می‌توانید از اپلیکیشن‌های مختلف دانلود کنید.

توصیه بهمن ارک به فیلمسازان جوان شهرستانی:

خودت باش و شکست‌هایت را تحمل کن

نرگس‌عاشوری خبرنگار

بهمن ارک که سال گذشته با همراهی برادرش بهرام ارک با فیلم «پوست» در سی‌وهشتمین جشنواره فیلم فجر حضور یافت و جایزه بهترین فیلم هنر و تجربه را از آن خود کرد این روزها مشغول طراحی و نگارش فیلمنامه تازه‌اش درباره شاه طهماسب اول است؛ اثری تاریخی -افسانه‌ای درباره دوره‌ای که اوج هنر نقاشی بود: «در حال گشت‌وگذار اطراف تبریز هستم. بخشی از این گشت‌وگذارها برای یافتن لوکیشن فیلم جدید است. همیشه از جاده‌های اصلی رفت و آمد داریم، کلی جاده فرعی کشف کردم و تازه فهمیدم باید جاده‌های فرعی را تجربه کرد.»

آن‌طور که خودش می‌گوید ساختن این اثر البته کار چندان راحتی نیست: «فعلاً فیلمنامه را می‌نویسیم و اگر از پس ساختش بر نیامدیم فیلمنامه دیگری می‌نویسیم.» یکی از شاخصه‌های فیلم «پوست» حضور بازیگران بومی در این فیلم بود؛ اما آن‌طور که بهمن ارک می‌گوید آنها علاقه‌مند هستند برای فیلم تازه‌شان سراغ چهره‌ها بروند: «به چند گزینه فکر کردم. از بازی نوید (محمدزاده) و شهاب (حسینی) خیلی خوشم می‌آید. پیمان معادی را هم دوست دارم. همین‌هایی را که همه دوست دارند من هم دوست دارم (خنده) واقعاً بین من و مردم خیلی فرقی نیست.»

برادران ارک که با فیلم کوتاه «حیوان» موفقیت‌های بسیاری در داخل و خارج از کشور از جمله جایزه سینه فونداسیون جشنواره کن تجربه کردند چند وقتی است که این فیلم را به‌صورت رایگان در فضای مجازی در دسترس عموم گذاشته‌اند: «نمی‌خواستیم مردم بابت دیدن فیلم پول بدهند. در نهایت دو سه میلیون تومان نصیبمان می‌شد اما فروش بلیت برای مخاطب محدودیت تماشا می‌آورد. دلم‌ام می‌خواست هر کس علاقه‌مند است ببیندش.»

فیلم «حیوان» محصول آموخته‌های برادران ارک در مدرسه ملی سینماست. او از کیانوش عیاری، شهرام مکر، دکتر السئی، لیلا حاتمی، محمود کلاری، ابوالحسن داودی، علیرضا داودنژاد و... به‌عنوان استادان خود در این دوران یاد می‌کند و از کلاس‌های شهرام مکر و مهران کاشانی و البته کیانوش عیاری - به تعبیر خودش به خاطر بی‌شیله پیلگی رفتاریش - به‌عنوان کلاس‌های متمایز این دوران یاد می‌کند.

تیم احمدی/ایران

درام «حیوان» بر پایه مسأله قرار بنا نهاده شده؛ در این فیلم نیز با انسانی مواجهیم که می‌خواهد فرار کند و به عبور از یک «مرز» ممنوعه، خود را به سوی دیگر برساند. او پس از امتحان روش‌های مختلف مجبور می‌شود در لباس یک قوچ از مرز عبور کند اما...

این دو برادر خوش ذوق تبریزی در همان روز ثبت‌نام در مدرسه ملی سینما به ایده خلاقانه «حیوان» رسیدند: «برای ثبت‌نام از تبریز به تهران آمدیم و وودتارز موعد رسیدیم. وقت ناهار بود و نگهبان راهمان نمی‌داد. جایی هم برای رفتن نداشتیم. ما پشت میله‌ها مانده بودیم در حالی که گریه‌ای به راحتی رفت و آمد می‌کرد. پیش خودمان گفتیم جالب است‌ها! ما اجازه ورود نداریم اما گریه بی‌نیاز از کسب هر اجازه‌ای است و کسی کاری به کارش ندارد. یکی از شرایط ثبت‌نام داشتن ایده بود، همین ایده را مطرح کردیم، دوره آموزش ساختمیش و در نهایت با آن به «کن» رفتیم.»

این فیلمساز جوان درباره وسوسه شدن برای پرداختن به سوژه کرونا با این نگاه خلاقانه می‌گوید: «وارد پدیده‌های اجتماعی عمومی نمی‌شوم. از سوژه‌هایی که همه در موردش حرف می‌زنند پرهیز می‌کنم. دوست دارم داستان خودم را پیدا کنم. گاهی یک متن کوتاه در یک رمان بلند به من داستان می‌دهد. در حالی که شاید کرونا با این حجم گستردگی و تأثیرگذاری‌اش ایده و داستانی برای من نداشته باشد. هیچ وقت برایش برنامه نچیده‌ام. مثل ماهیگیری می‌ماند. باید کرم آن را داشته باشی و قلابت آماده باشد. ماهی خودش می‌آید. یک روز قزل آلا نصبت می‌شود و یک روز شاه ماهی.»

از بهمن ارک که برای اولین بار به‌عنوان فیلمساز در جشنواره فیلم فجر حضور داشته درباره ارزیابی‌اش از فیلم‌های این دوره جشنواره می‌پرسیم: نگاه کلی او چندان مثبت نیست: «همه فیلم‌ها مثلاً «شنای پرانه» محمد کارت را ندیدم اما مجموع فیلم‌هایی که دیده‌ام شگواهایی است؛ مثلاً «شنای پرانه» محمد کارت را ندیدم اما مجموع مرضی فرشپاف بود و دیگری «ابر بارانش گرفته» مجید بزرگ بخصوص فیلمبرداری مسعودامینی تیرانی. اگر چه برخی اوقات شاید مخاطب را خسته هم می‌کردند اما ارزش سینمایی داشتند و می‌شود درباره آنها بحث کرد. بقیه فیلم‌هایی که من دیدم، واقعاً سینما نبود.» او اساساً فضای جشنواره را در اولین تجربه حضورش نامیدکننده می‌خواند: «منتقدهایی دیدم که پول می‌گرفتند تا از فیلم‌ها تعریف کنند. تازه فهمیدم چرا سینمای ایران این شکلی است. تصور این بود که فیلمت را می‌سازی و می‌گذاری وسط که بقیه هم ببینند اما فضا به این سادگی نبود؛ منتقد را می‌خرند، ستاره را می‌خرند، الکی شو ایجاد می‌کنند و این برای تویی که اهل شو نیستی عیب است. هنر که برای فخر فروشی نیست. یک نفر آهنگش را انجام می‌دهد، یک نفر ناشر را می‌یزد و یکی هم فیلم می‌سازد. نباید اثر را به مردم تحمیل کنی. فیلم باید مسیر خودش را برود، کارت را که کردی، باید از آن فاصله بگیری و بگذاری راه خودش را برود. به بازی گرفتن افکار عمومی و شبکه‌های مجازی و رانت‌ها و منتقدها و جابه‌جایی پول در پشت صحنه که بخش عظیمی از واقعیت سینمای ایران است را که مرور می‌کنم به خودم نیپ می‌زنم همین است دیگر، بی‌خیال شو و کار خودت را بکن.»

بهمن ارک البته تأکید می‌کند که قواعد این فضا ممکن است تمام فعالان این عرصه را درگیر خود کند: «نمی‌توان دیگران را شمشات یا قضاوت کرد. من از جو موجود گالیه دارم. همین جواست که آدم‌ها را عوض می‌کند. باید جو را درست کرد. ممکن است من هم فردا همین رفتار را داشته باشم و حرف‌هایی بزنم که فیلمم خوب بفروشد. چون گران بازگشت سرمایه هستم.»

ارک در عین حال جشنواره فیلم فجر را با تمام کم‌وکاستی‌هایش مهم‌ترین رویداد سینمایی و فرصتی برای معرفی و دیده شدن بخصوص برای فیلمسازان شهرستانی می‌داند. او البته می‌افزاید: «اینکه بگویم تهران باعث گشایش می‌شود به هیچ وجه این‌طور نیست. شاید اسباب شگواهایی باشد اما موفقیت یک امر درونی است. موفقیت را نباید در بیرون جست‌وجو کرد. باید مهارست درونی برای کشف و بهبود در خودت داشته باشی و آن را پرورش دهی. مهم‌ترین ویژگی من و بهرام، نگاه بومیانه؛ بلکه نگاه شخصی است. خیلی‌ها در تبریز فکر بومی دارند اما دنیایشان دنیای عجیب و جالبی است. ولی وقتی به فیلمسازی می‌آیند فکر می‌کنند نگاشنان ارزشمند نیست و باید چیزی شبیه به بقیه باشند تا دیده شوند. در حالی که باید آن چیزی باشی که درونیات است. شاید از بیان کردنش هم بترسی و بگویی چه ارزشی دارد. ولی ارزشمند است. هر کسی اثر انگشت خودش را دارد و همین ارزشمند است. با کیی برداری از دیگری قلابی می‌شوی.» او با مرور آزمون و خطاهایش در فیلمسازی دو توصیه برای فیلمسازان جوان شهرستانی دارد: «اگر کسی موفق شد بداندید خیلی شکست خورده. مهم این است که شکست را بی‌پذیری، درس بگیری و ادامه دهی. خودت باش و آندیز بر نگاه شخصی‌ات ممارست کن تا دیگران به تو توجه کنند. البته شاید هم توجه نکنند. مهم نیست. چه کسی به سهراب شهید ثالث توجه کرد. دق کرد و مرد؛ اما اثرات نگاهش بر سینما ماند و در فیلم‌های کیارستمی به اوج رسید.

در نهایت خودت باش و شکست‌هایت را تحمل کن.»